BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Ziua când mă voi teme voi nădăjdui în Tine”

– Ps. 55, 3

Nr. **390** / 16 mai 2021

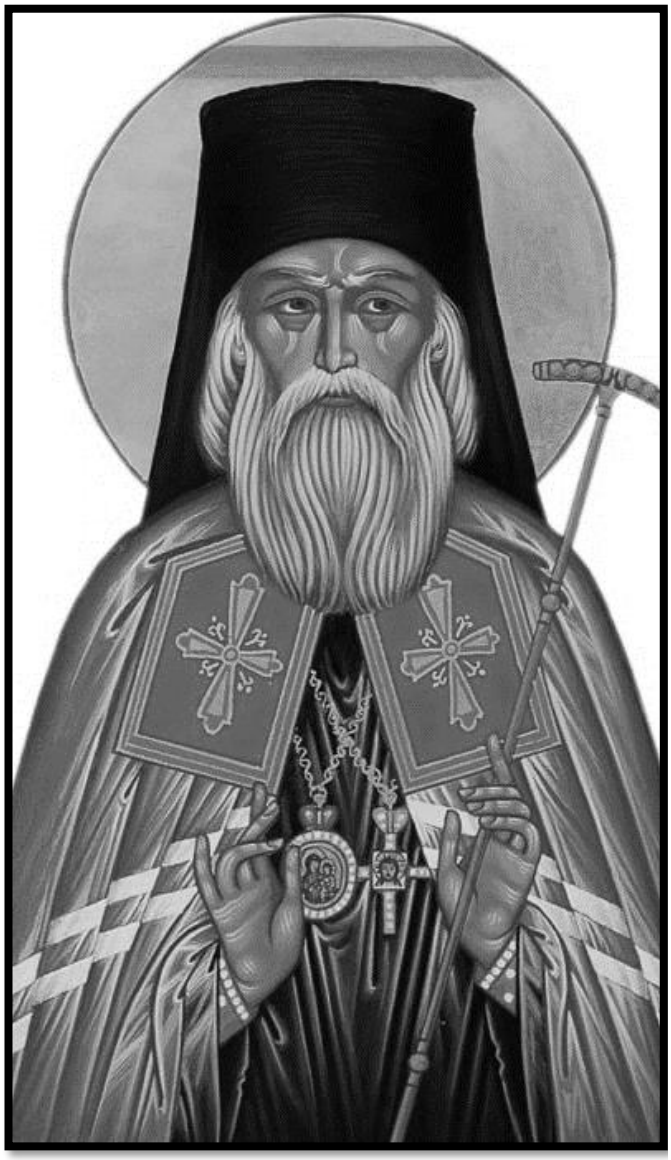

SFÂNTUL IGNATIE BRIANCIANINOV

1807 – 1867

UMILINŢA ESTE PRIMUL SEMN AL ÎNVIERII INIMII

Cine ne va prăvăli nouă piatra de pe uşa mormântului?

Piatra este acea boală a sufletului prin care se păstrează neatinse toate celelalte boli şi pe care Sfinţii Părinţi o numesc „nesimţire”. Viaţa nepăsătoare petrecută vreme îndelungată în mijlocul împrăştierii statornice, această viaţă răpeşte duhului nostru împreună-simţirea faţă de lucrurile duhovniceşti.

Pentru ce am uitat de veşnicie? Suntem cumva scoşi din rândul celor ce trebuie să intre în necuprinsul ei tărâm? Oare nu ne aşteaptă moartea, aşa cum îi aşteaptă pe ceilalţi oameni?

Şi atunci, pentru ce am uitat de veşnicie? Fiindcă ne-am lipit cu tot sufletul de materie, fiindcă niciodată nu ne gândim şi nu vrem să ne gândim la veşnicie, fiindcă am

pierdut prețioasa ei presimțire și am dobândit un fel mincinos de a simți pribegia noastră pământească. Acest fel mincinos de a simți ne înfățișează ca nesfârșită viața noastră pământească. Suntem atât de amăgiți și atrași de el încât rânduim potrivit lui toate faptele noastre, aducând puterile sufletului și trupului jertfă stricăciunii, neîngrijindu-ne deloc de lumea cealaltă, care ne așteaptă: și, totuși, va trebui negreșit să devenim veșnici locuitori ai acelei lumi.

De ce curg din noi ca dintr-un izvor vorbirea deșartă, cuvintele spurcate, glumele de nimic, osândirea aproapelui, batjocurile mușcătoare? De ce petrecem multe ceasuri în cele mai deșarte distracții fără a simți nicio greutate, de ce nu ne mai săturăm de ele, de ce ne străduim să trecem de la o îndeletnicire deșartă la alta și nu vrem să dăm măcar câteva clipe cercetării păcatelor noastre? Fiindcă am dobândit împreună-simțire față de păcat, față de tot ce este deșertăciune, față de tot lucrul prin care intră păcatul în om și prin care se păstrează păcatul în om.

Cine ne va prăvăli nouă piatra de pe ușa mormântului?

Întrebarea este plină de grijă, întristare, nedumerire. La porunca lui Dumnezeu, îngerul Lui se pogoară în ajutorul sufletului ostenit și împovărat, prăvălește piatra împietririi de la inimă, umple inima de umilință, vestește sufletului învierea, care este urmarea obișnuită a umilinței statornice. Umilința este primul semn al învierii inimii față de Dumnezeu și de veșnicie. Umilința este simțirea de către om a milei și împreună-pătimirii față de sine însuși, față de starea sa nenorocită, față de starea sa de cădere, față de starea sa de moarte veșnică.

Tămăduirea bolilor învechite se săvârșește nu atât de grabnic și nu atât de lesne cum își închipuie neștiința. Nu fără temei ne dăruiește milostivirea lui Dumnezeu vreme de pocăință; nu fără temei toți sfinții Îl rugau pe Dumnezeu să li se dăruiască vreme de pocăință. Este nevoie de vreme pentru ștergerea întipăririlor păcătoase, pentru ruperea peceților păcatului; este nevoie de vreme ca să ne pecetluim cu pecețile Sfântului Duh; este nevoie de vreme ca să ne curățim de întinăciune; este nevoie de vreme ca să ne îmbrăcăm în hainele virtuților, ca să ne împodobim cu însușirile plăcute lui Dumnezeu.

Sursa: **acvila30.ro**

PĂRINTELE
DIONISIE IGNAT

1909 – 11 MAI 2004

DACĂ NE OSÂRDUIM, DUMNEZEU AJUTĂ

Cum putem ține paza minții, mai ales în oraș, unde suntem agresați de tot felul de lucruri rele?

Trebuie luptă, trebuie osteneală. Știi prea bine, ca și creștin, lucrurile care te vătăma, nu-i așa? Ei, să te osârduiești să nu le faci. Știi foarte bine și faptele care te pot ajuta, faptele bune. Fă-le și te mântuiești cu ele. De aceea, să te consideri ca și cum ai fi într-un război, ca și cum ai fi un soldat care te lupți și în dreapta și în stânga să-l omori pe dușmanul tău, să nu-l lași să dea înainte.

Așa și noi, creștinii, să ne luptăm cu patimile care ne vatămă, cu vrăjmașul sufletelor, și să ne osârduim să facem faptele cele bune. Și chiar dacă ne osârduim, omul e totdeauna neputincios, nu și-ar putea împlini dorința, dar este Dumnezeu care ne ajută. Dumnezeu, dacă vede că aplecarea inimii tale nu-i falsă, atunci ți-ajută neapărat, e cu neputință să nu-ți ajute. De multe ori întârzie să ne ajute ca să vadă hotărârea ta, osârdia ta. Dar dacă ne osârduim cu ajutorul lui Dumnezeu, bineînțeles, Dumnezeu ajută.

Cum se poate duce o viață de sfințenie în lume, unde sunt ispite la tot pasul? În lume e mult mai multă ispită, să zicem a văzului, a auzului. Cum putem sa le depășim?

Eee!… Cu îndelungă răbdare, cu hotărâre duhovnicească în sufletul tău. Să-ți zici așa: „Eu știu ce este păcatul. De ce să mă uit cu poftă la fata aceea că-i așa frumoasă și pe urmă să mă rănesc cu inima?”. Vezi că Sfânta Scriptură spune: *„Când te-ai uitat cu patimă la parte femeiască, iată că ai preacurvit în inima ta cu ea”.* De aceea, trebuie să ne osârduim să avem o bărbăție duhovnicească în sufletul nostru. Să zicem așa: „Frumoasă mai e fata aceea, dar e zidirea lui Dumnezeu. Dacă ea e așa frumoasă, dar îngerii lui Dumnezeu cum or fi?”. S-o admiri că-i frumoasă, dar fără patimă, că e zidirea lui Dumnezeu. Dar trebuie, cum am zis, o bărbăție duhovnicească, și Dumnezeu ajută.

Cum putem noi în liniște să ne apropiem de Dumnezeu când la noi sunt atâtea probleme? Noi trăim în București majoritatea: telefoane, griji de fiecare zi, e foarte greu să vorbim de liniște într-un oraș.

Dacă n-o putem dobândi, să facem ceea ce putem. Să ne osârduim, să nu fim nepăsători, că nepăsarea e cea mai mare primejdie pentru sufletul fiecăruia

din noi. Zici: „Eh, nu-i nimica aceea, da' aceea nu-i nimic. Eh, îi post, dar hai să mâncăm, nu-i nimic", „uite, nu trebuie să fac fapta aceea ruşinoasă, dar ştie Dumnezeu"... Asta se cheamă nepăsare. Ăsta-i un fel de disperare, cum să spun, ş-atuncea ce-ai făcut? N-ai milă singur de sufletul tău ş-atuncea sigur că-i primejdie. Dar cât se poate, să ne osârduim. Sunt şi în mijlocul Bucureştilor, sunt oameni apropiaţi de Dumnezeu, care-şi caută de mântuire. Mai greu, dar sunt. Dar dacă se împuţinează, şi pentru acei puţini ţine Dumnezeu toată omenirea.

Părinte, nu prea avem poftă de rugăciune. O tot amânăm, mai târziu, mâine, o să fac cutare, poimâine, de săptămâna viitoare mă apuc...

Asta-i lucrarea ispititorului. Niciodată să nu zici că „voi face mâine", fiindcă secunda pe care o trăim, aceea-i a noastră. Altă secundă, alt minut mai încolo nu-i al nostru, nu ştim dacă-l ajungem, că omu-i ca iarba, zice Prorocul David: *„omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului"*. Nu putem zice: „las' că voi face mai pe urmă". Să punem înaintea noastră cuvântul acesta: „Dacă vrea Dumnezeu să-mi ajute să ajung mâine la biserică, să mă spovedesc şi să fiu atent ce-mi spune duhovnicul, căci el are harul Sfântului Duh şi ce mi-a spus el, aceea trebuie să mă osârduiesc să îndeplinesc ca să pot căpăta Împărăţia Cerurilor".

Fără spovedania păcatelor nu putem intra în Împărăţia Cerurilor.

Sursa: **Stareţul Dionisie, duhovnicul de la Sfântul Munte Athos (volumul I),** Editura Prodromos, 2009.

PROGRAMUL LITURGIC

Joi *20 mai*	**18:00**	**Vecernia şi Litia**
Vineri *21 mai*	**07:00**	**Utrenia şi Sfânta Liturghie** **→ Sfinţii Mari Împăraţi Constantin şi mama sa, Elena**
Sâmbătă *22 mai*	**17:30**	**Vecernia şi Litia**
Duminică *23 mai*	**08:00**	**Utrenia şi Sfânta Liturghie** **→ Duminica a 4-a după Paşti** *(Vindecarea slăbănogului de la Vitezda)*

Pentru versiunea digitală şi extinsă a buletinului, abonaţi-vă pe **sfantul-ilie.ro**.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală